

Pesän kohentaminen...

Varoitan Sinua Ammattikasvatuksen aikakauskirja-julkaisun lukija! Tässä tulee puolipitkä, osittain 2-osainen aasinsilta varsinaiseen asiaan. Toivon kärsivällisyyttä ja keskittymistä tekstiini – kiitos.

Nimenomaan energia-asiat ovat yhä tärkeämmässä roolissa Suomessa lähitulevaisuudessa.

Olen opetellut vuodesta 1982 lähtien rakentamamme/rakennuttamamme omakotitalon varaavan takan sytyttämistä ja luonnollisesti puiden polttamista takassa. Olen keskustellut asiasta niin sanottujen asiantuntijoiden kanssa useinkin ja selailut silloin tällöin vielä nykyisinkin netistä erilaisia ohjeistuksia, jopa vilkaissut asiaan liittyviä, asiantuntevia keskustelupalstoja ottamatta niihin kuitenkaan itse osaa.

Asiaan löytyy paljon hyviä ohjeita, vinkkejä, mutta loppujen lopuksi itse on tehtävä tykönsä – tässä tapauksessa oman takan ääressä – oikeat tai ainakin omasta mielestä oikealta tuntuvat ratkaisut.

Nykyisen päätalomme takan sytyttäminen ja puiden polttaminen sujuu jo kohtalaisen hyvin, vaikka joskus ilmanaloista riippuen tulee yllätyksiä, takka äksyilee ja saattaa vieläkin tuprautella savuja sisään. Tosin syynä ilmanalojen lisäksi saattaa

olla tiettyjen puhdistusoperaatioiden laiminlyöminen, henkilökohtainen laiskuus tai vähintäänkin mukavuudenhalu...

Olemme rakentaneet/rakennuttaneet tontillemme päätalon ja varaston lisäksi poikkeusluvalla kolmatta rakennusta työnimeltään Ekoateljee jo lähes kymmenen vuoden ajan. Se valmistunee lopullisesti keväällä tai alkukesästä 2009. Mitä ihmeen Ekoateljee?

En lähde sitä pitkän kaavan mukaan selostamaan, mutta se on mielenkiintoinen, osittain 2-kerroksinen noin 80 neliömetrin rakennus ja siinä on mielestäni mielenkiintoisia materiaalivalintoja ja ratkaisuja.

Olemme antaneet sittemmin ko. rakennukselle nimen Pikkupuoli. Pikkupuolia oli ennen vanhaan varsinkin pikkukaupungeissa paljon. Monet nuoret parit aloittivat yhteisensä pikkupuolelta, usein nykyaikaan verrattuna hyvin vaatimattomissa asuinolosuhteissa. Sanonta – vesi tulee ja menee, kunhan jaksaa kantaa – kuvaa hyvin vallinneita olosuhteita. Luonnollisesti klapien teko, sisään kanto ja lämmittäminen olivat jokapäiväistä elämää.

Niin, yksi mielenkiintoinen kokonaisuus meidän uudella pikkupuolella on kohtalaisen massiivinen leivinuuni-varaava takka-kokonaisuus. Se on ollut jo jonkin aikaa hitaan kuivattamisen ja varovaisen ylöslämmityksen kohteena.

Koska lopulliset pinnat odottavat tekoa ja luukkuja ei ole lopullisesti paikoillaan, olen ylöslämmittänyt tavallaan avoleivinuunia ja avotakkaa. Savut tuntuivat menevän varovaisen syttymisen alettua monimutkaistakin reittiä hyvin taivaan tuuliin, mutta pesän hoitaminen, tulen ylläpitäminen vaatii kohtalaisen aktiivista kohentamista...

Kohentamista, siis puiden siirtelyä osittain hiilloksenkin pöyhimistä, jotta puut saadaan hallitusti palamaan. Varsinkin sytyttämisen alkuvaiheessa kohentaminen saattaa olla liian kärsimätöntä häsyämistä, jolloin tuli sammuu ja prosessi on aloitettava alusta.

Pesän kohentamisessa on oltava maltti mukana, muutoin hyvinkin alkanut palaminen lopahtaa, sammuu totaalisesti – prosessi pysähtyy...

Edellä oleva oli kirjoitukseni aasinsilnan ensimmäinen osa, nyt tulee toinen osa:

Eläköitymispaperini lähtivät elokuussa liikkeelle, päätökset tulivat syyskuussa ja olen jäänyt virallisesti (vanhuus)eläkkeelle 1.10.2008 alkaen. Siten vuonna 1962 alkanut puunjalostusteollisuuden ammatitiura ja vuonna 1972 alkanut opettajaura ovat tältä erää takanapäin. Tosin laitatan nimikirjaotteen kuntoon, eihän tuota vielä tiedä, mitä sitä alkaa isona tehdä eläkkeellä ollessaan. Erilaisia aktiviteetteja on vielä mielenpäällä...

Tällä erää viimeinen työnantajani oli Kemi-Tornionlaakson koulutuskuntayhtymä Lappiaan kuuluva Ammattiopisto Lappia, tekniikan ja liiketalouden yksiköissä prosessiosastolla.

Eläköitymisen myötä olen luonnollisesti luopunut/joutunut luopumaan jotta-kuinkin kaikista entisistä ammattijärjestöaktiviteeteistäni.

Minun ammattijärjestöpesääni on koennettu viime aikoina sen verran reippaasti ja tehokkaasti, että jäljelle jäi oikeastaan pieni hiillos, kipinä eli tämäntyyppinen kirjoittaminen juuri tähän julkaisuun.

Kukaties muihinkin entisen elämäni ammattijärjestöjulkaisuihin on syytä tekstejä joskus lähettää, jos tarvetta aidosti ilmenee.

Yritysmailmassa on viime vuosina puhuttu paljon niin hiljaisen tiedon hyväksi käytöstä, haltuun otosta. Siis sellaisen tiedon hyödyntämisestä, jonka aktiiviyö-elämästä eläkkeelle siirtyvä vie mennessään...

Julkisella sektorilla, muun muassa ope- tussektorilla on syytä samaan asiaan kiinnittää juuri näinä aikoina erityistä huomiota, sillä mm. ammatillisella sektorilla jää tosi paljon ammattiosaa- jia, pedagogeja täysin ansaitsemalleen eläkkeelle.

Eläkkeelle jääviä on syytä kuunnella kohtuullisen herkillä korvalla, ainakin niitä, jotka eivät lähde talosta ovet paukuen.

Henkilökohtaisesti olen pohdiskellut viime aikoina ihmisen työelämään liittyvästä jalanjäljestä...

Monet niin sanotut vanhan kansan ihmiset tekivät todella pitkän työrupeaman, usein palkkatyötä noin 15-vuotiaasta 65 vuoteen miinus armeija ja sotavuodet. Heidän työelämän jalanjäljet olivat erittäin mittavia ja kunnioitusta herättäviä. He olivat myös monessa muussa mukana. He olivat aikansa vaikuttajia...

Kuinka moni meistä mahtaa yltää vastaavaan?

Toisaalta taas valitettavan monilla aloilla työssä olevien jalanjälki on todella syvä, pelottavan syvä, lähestulkoon pieni monttu mm. jatkuvana kiireenä työssä, riittämättömyyden tunteena työsuorituksistaan, runsaine ylitöineen, epämukavien työaikoineen, työuupumisineen, jne...

Toivottavasti monelle meistä, oikeastaan teistä – nimenomaan nuorille koulutetuille henkilöille annetaan arvokkaan, täysipainoiseen työelämän jalanjälkeen mahdollisuus ja...

Jäädä aikanaan – sitten joskus – ansaitsemallenne eläkkeelle ulkopuolelta toteutetun hienotunteisen pesän kohentamisen jälkeen niin, että tulta, puhumatakaan hiillosta ei onnistuta totaalisesti sammuttamaan.

Pohdiskeluterveisin

Aki Pyykkö

opetusalan eläkeläinen Kemistä